

Vďaka čomu som tak slobodne zašepkala všetky svoje najhlbšie tajomstvá a túžby? „Nie som si však istá, či som to niekedy naozaj zažila. Teda čistú rozkoš. Viem, že sa môžem dotýkať samej seba, ale nie je to to isté. Okrem toho som orgazmus dosiahla jedine s vlastnou rukou.“

Začujem zakašľanie, akoby naraz prehltol a nadýchol sa.

„Prekvapila som ťa? Nemyslel si si, že som ten typ, ktorý sa sám urobí, keď to potrebuje?“ Medzi nohami zacítim jemné pulzovanie. „Pretože to potrebujem.“

„Ježiš, Slnečnica. Zabíjaš ma.“

Usmejem sa do tmy.

„Skutočne?“

Keď si ma zámerne doberá, je ťažké zistiť, čo vlastne chce. Rozhodnem sa ísť do toho naplno.

„Tak ťa teda ešte trochu šokujem. Dnes, na tvojej motorke... to, čo som vďaka tebe cítila... Bože, Evan. Bola som tak blízko, len z toho, že som sa k tebe tlačila, z vibrácií motorky, z pocitu tvojho tela pod mojimi rukami.“

„Prestaň,“ zastoná priškrtene.

Vkláňam si rukami späť do spacáku a rovno do legín. „Nemôžem,“ zaprotestujem. Teraz, keď som sa rozhodla, akoby sa prepol spínač. Všetko moje stupňované vzrušenie z predošlého dňa, ktoré nevyústilo do vyvrcholenia, sa mi vráti do krvného obehu, víri mi pod kožou a zhromažďuje sa v rozkroku, dožadujúc sa riešenia. „Nemusíš sa ma dotýkať. No ja naozaj niečo... potrebujem.“ Zalapám po dychu, keď si prstami vkláňam medzi nohy. „Ako... kamarátovi... som si istá, že ti nebude prekážať, ak...“

„Dotýkaš sa samej seba?“ spýta sa zadýchane, až neveriacky.

Prikývnem. Zabudla som, že ma nevidí.

„Povedz mi to.“

„Áno.“

„Čo teraz robíš?“ zavrčí.

„Dotýkam sa. Medzi nohami. Kiežby si to bol ty.“

Evan zastoná, no ten zvuk sa podobá na kapituláciu. „Doriti.“

Ten zvuk ma vzruší ešte viac. Viem však, že by si pravdepodobne aj tak nedovolil dotknúť sa ma. Nie, ak by som ho o to naozaj nepožiadala. No chcela som si byť istá, že keď to urobím, nezaváha. „Je to príjemný pocit. Dobré. Nie až tak ako dnes,“ priznám. Prstom kreslím malé kruhy, no je to prinajlepšom priemerné. „Možno by si mohol, neviem... previesť ma tým svojím hlasom?“

„Slniečnica,“ upozorní ma.

„Viem, že sa ma nechceš dotýkať...“

„Ale chcem, bože, a ako!“

I tak sa ho nespýtam. „Aj tak to neurobíš. Čo by si robil, keby si sa ma dotýkal? Čo mám spraviť, aby to bolo ešte lepšie?“

Prisunie sa bližšie ku mne, cítim jeho dych na uchu. „Vsuň si voľnú ruku pod tričko, zlato.“

Zvuk tej láskyplnej vety na jeho jazyku mi prejde podbruškom, až mi ho stiahne. Stačilo by jedno slovo a mohol byť pokojne v mojom spacáku so mnou. Urobím, o čo ma požiada, a z jeho šepotu na pokožke môjho ucha mi po tele naskočí husia koža. Prehnem sa do oblúka, keď sa rukou dostanem k prsiam.

„Si nahá? Túžia tvoje bradavky po dotyku?“

Teraz už áno. Dočerta. Netušila som, že Evan je taký dobrý so sexi rečičkami a že pôjde do toho so mnou naplno.

„Odpovedz mi,“ poprosí ma.

„Áno.“

„Dotýkaj sa ich. Hľaď ich. Zovri tie tvrdé púčiky medzi prstami.“

Božemôj. „Nemôžem uveriť, že som ťa predtým nazvala puritánom.“ Urobím, čo chce, a zalapám po dychu, hoci som vzdychala už aj predtým.

Ticho sa zasmie, čo ma naštartuje ešte viac. Tá túžba v duši, ktorú vo mne zapálil, je späť. Pod prstami medzi nohami sa mi rozlievala vlhkosť. Skĺzmem nimi nižšie a tvrdšie. Neprekáža mi, že Evan je cvičné kolo. Kľúčom k mojej rozkoši môže byť práve on. Naliehavé vzrušenie som pocítila už na začiatku randenia a určite aj na začiatku s Angusom. No nikdy nie takto. A to sa ma ani nedotýka. Len jeho hlas v uchu. Jeho stála prítomnosť. Vedomie, že som s ním v bezpečí, že ho môžem pokúšať až do hĺbky tej najdivokejšej časti jeho duše, no on sa ma nedotkne, aj keby som ho o to požiadala. Môžem obnažiť najhlbšie zákutia vlastných túžob, ale on ich nechá tak. Mám chuť otvoriť sa naplno a ponúknuť mu všetko.

„Povedz mi, čo cítia tvoje prsty?“ vyzve ma.

„Sliz.“ Zalapám po dychu. „Vlhkosť.“

„Kriste,“ zastoná mi ticho do ucha.

V spacáku rozťahnem nohy, ako sa len dá. „Kiežby som na sebe nemala oblečenie.“

„Ale máš,“ zašepká. „Budeš to musieť zvládnuť aj tak. Pokračuj v štipaní bradaviek. Trieš si klitoris?“

„Áno.“ Zahryznem si do pery. Srdce mi búši ako opreteký.

„Cítiš sa dobre?“

„Nie dostatočne,“ priznám so zastonaním. „Horím túžbou, Evan.“

Cítim, ako sa otočí a pritlačí si prednú časť tela do zeme, akoby si chcel sám uľaviť. Sám seba sa však nedotkne. Vedela som to. A z nejakého dôvodu sa mi to páči. Páči sa mi, ako sa kvôli mne drží.

Pery má stále blízko môjho ucha. Nadýchne sa. „Príliš pekne voniaš. Chcel by som ovoňať každú časť tvojho tela. Zasúvaš si niekedy prsty dovnútra?“

„Áno.“

„Tak to urob aj teraz. Možno to pomôže,“ dodá, akoby bol laskavý lekár, ktorý mi iba pomáha. Z nejakého dôvodu ma jeho slová

rozpália ešte viac. Niežeby som niekedy fantazírovala o doktorovi a pacientke, ale, bože, s Evanom by som si to zahrála hneď.

Prst posuniem nižšie a ponorím ho do seba. Som taká mokrá, že ľahko vklízne dovnútra. Telo sa mi prehne. „To nestačí.“ Snažím sa zároveň trieť palcom. Je to mučenie, byť tak blízko od vyvrhnutia a zároveň pri *ňom* s tým, že nedosiahnem ani jedno. „Nie je to dosť,“ zabedákam potichu.

„Tak skús dva.“

„Mmm,“ zamrmlam, keď plním jeho príkazy. „Je to trochu tesné, ale som naozaj mokrá, takže...“

Jeho dych sa zmení na povzdychy. „Ježiši. Nikdy v živote som nebol taký tvrdý. Doriti, chcel by som ťa ochutnať. Dotknúť sa ťa. Byť v tebe. Zabíjaš ma!“

Jeho slová mi vlejú do žíl fyzickú rozkoš.

To, ako sa zapiera, ako sa nehýbe, ma tak neskutočne vzrušuje, že to sotva ustojím. Nechcem, aby sa to skončilo. Keby sa to skončilo, vrátil by sa k povinnostiam a k zásade, že v práci si nemôže dovoliť žiadne rozptyľovanie. No som tak blízko, že to už nedokážem ďalej predlžovať. Skôr než sa nad tým stihnem zamyslieť, vykĺznem rukou spomedzi nôh a von zo spacieho vaku. Presne viem, kde mi jeho ústa šepkajú do ucha nezbedné návrhy, a pritisnem mu na pery svoje mokré prsty. „Tak ma ochutnaj,“ zašepkám.

Na milisekundu nastane šokované ticho, no potom si zoberie moje prsty a začne ich sať vo svojich horúcich ústach, akoby bol vyhladovaný. Z hrude sa mu vyderie zúfalý zvuk.

Neviem sa udržať a zrazu vykriknem. Dokelu. Zaraz sa trasiem a mojím prázdny telom sa valí orgasmus. Silno som sa spravila len pri kontakte prstov s jeho ústami. Prehýbam sa od rozkoše, prázdna a chvejúca sa. Bolo to to najlepšie a zároveň najhoršie, čo som kedy cítila. „Nie,“ zalapám po dychu, šokovaná, že také niečo

moje telo dokáže, a súčasne zničená. „Ešte nie.“ Chcem, aby sa ma dotýkal. Túžim po jeho dotyku na koži. A teraz to nenastane. Urobí to, čo vždy, a odcudzí sa mi.

Vytiahnem si prsty z jeho úst a schúlím sa do kľbka. Asi sa znova rozplačem, no nechcem, aby to vedel.

Prečo som taká pokazená? Moje telo sa opäť zachveje, keď zo-
vriem nohy. Zvuk nášho ťažkého dýchania sa rozlieha po stane.

„Slniečnica,“ začne. „Ja som...“

„Neurobil si nič zlé,“ odvrknem. „Neospravedlňuj sa. Zasa.“

Dlho je ticho a ja som mu vďačná. Šanca na spánok po tom, čo sa práve stalo, je prakticky nulová. Nakoniec sa naše dýchanie spomalí.

Posuniem sa.

„Viem, že si sa nepýtala konkrétne, ale aj tak ti poviem, prečo ma dnešok vyľakal,“ zašepká.

„Nie je to tak, že by som si prial, aby sa ten bozk nestal. Je to preto, lebo keď sa na teba pozerám, Slniečnica, tak nevidím, čo sa okolo teba deje. Nemôžem na teba dávať pozor, keď vidím len teba. Keď sa sústredím iba na to, aké je neskutočne dobré, keď ťa môžem bozkávať a cítiť ťa na sebe. A teraz...“ sťažka prehltne, „teraz viem, ako chutíš. Ako znieš. Nemôžem. Je to príliš veľké rozptýlenie. Už som vysvetlil, prečo s nikým nechodím. Nemôžem byť zároveň tvojím milencom aj ochrancom.“

„Nikdy som ťa nežiadala, aby si bol mojím ochrancom,“ hlesnem hlúpo, hoci som mu za to vďačná. A teraz jeho chladné odmietnutie môjho opitého pokusu o milovanie pred všetkými tými mesiacmi dáva cez túto optiku zmysel. Vždy bol „v službe“.

„Bolo to moje rozhodnutie. A to je to, čo odo mňa teraz potrebuješ. A keď sa to všetko skončí a ty sa od neho oslobodíš, nebudeš na mňa vôbec myslieť. A neprekáža mi to.“

Bože, to zaboľelo.

„Chcem, aby si žila naplno, Slniečnica,“ pokračuje. „Ešte musíš zažiť toho veľa. A na to potrebuješ byť voľná.“

„Prečo ma tak voláš?“

Nastane dlhá pauza. Potom sa jeho spací vak ovinie okolo môjho. Neobjíma ma, ale je to upokojujúce a najmenej ohrozujúce, ako to len ide. „Je to môj obľúbený kvet. Je zložená z tisícov drobných kvietkov. Tisíce malých a krásnych vecí, ktoré tvoria jej celok. Máš v sebe toľko života. Vždy si mala. Každým dňom je jasnejší. Nemôžem sa dočkať, až ťa budem pozorovať, ako nasleduješ slnko.“

Vtedy sa naozaj rozplačem a začnem roniť krokodílie slzy. Ako môže povedať a robiť také krásne veci? Mám hrozný pocit, že to zabuchnutie, ktoré pociťujem, je niečo viac. Tá zúriaca potreba byť slobodná a znovu nájsť lásku nie je len preto, lebo nastal čas. Bolo to všetko naraz.

Je to on.

Chcem ho.

Lúbim ho. A myslím si, že je to tak už veľmi dlho.